

Letna plača 2 gold.
Društveniki dobivajo
list brezplačno.

„Delaj, nabiraj, pomnožuj.“

Učitelji, dijaki in
nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

SLOVENSKA

ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Poročilo o šestem občnem zboru čeb. društva v Ljubljani 24. novembra 1881. — Čebela in keršanske pripodobе. — Nekaj poročila o laški čebeli. — Pomoček mravlje pregnati. — Naznanila. — Vabilo in beseda našim udom.

Poročilo o šestem občnem zboru čebelarskega društva v Ljubljani 24. novembra 1881.

Predsednik naznanja, da je po pravilih zapovedano število zborovalcev resnično nazočih, tedaj zborovanje prične.

Potem poroča o delovanji društva v treh preteklih letih ter pravi, da delovanje je bilo skromno in malo očitno, ker ni bilo pomočkov; društveni odbor je le naj nujniša dela oskerboval toliko, da saj društvo zaspalo ni ter vedno pričakoval boljših časov.

Naj pred lepo pozdravlja zborovalce ter izreka veselja, da je po dolgem preterganji se sošel spet enkrat občni zbor.

Preskerboval je, da je društveni list, „Slov. Čebela“, izhajal. Miloval je, da se je list — bolj prav listič, tako na malo obliko skercel, da dolgih obravnav skoraj celó sprejemati ni mogel. Zgodilo se je to po sklepu odbora dne 30. decembra 1878 zato, da bi se zamogel izdajati „Navod umnega čebelarstva“, ki se je udom brezplačno kot priloga dodajal. Izdalo se je do zdaj le šest pól in sicer nekaj zaradi pomanjkanja denarjev, ker predsednik je mogel, kakor vsakoletni računi zvedočijo, še pri vsem tem vsako leto čez 100 gld. za tiskarne in druge društvene stroške doplačevati, nekaj pa tudi zaradi pomanjkanja časa, ker predsednik, ki je ob enem tudi vrednik in opravnik, je preobložen še z raznimi drugimi deli, nima ga pa po smrti prečast. o. Salvatorja nobenega pomočnika, ki bi le en članek namest njegga pregledal ali spisal. Obeta pa, da bode „Navod“ v teku leta gotovo izvršen, če Bog le zdravje dá.

Dalje opomni, da društvo v zadnjih treh letih ni dobilo nikakoršnje podpore, dasiravno je vsako leto zanjo prosilo, in je prošnjo c. kr. kmetijska družba, kateri bodi pri tej priliki priserčna zahvala očitno ponovljena, vselej

prav toplo podpirala. Pač pa je, opomni poročevalec dalje, vis. c. kr. ministerstvo leta 1878 dovolilo 200 gld. za potovalne govore. Svest sem si, pravi govornik, da so ti shodni govori, sklenjeni z razstavo in razdeljenjem naj novejšega čebelarstva med poslušalce, naj več pripomogli k razširjanju umnega čebelarstva s premakljivim satovjem. Naj si bode tudi, da se poslušalci niso prenaglili z vpeljavo čebelarstva s premakljivimi satniki, pa poznajo ga saj, ko bi ga sicer še dandanes ne bili poznali. Z vpeljavo, se ve, da gré počasi, kakor z vpeljavo vsake nove reči; pa kar še ni, zna še biti in gotovo bode laglje, če se reč pozná, kakor če bi se celó ne poznala. Omenil je poročevalec, da vsled tega dovoljenja so bili taki potni govori v Št. Rupertu na Dolenjskem, v Kamniku na Gorenjskem, na Igu, v Ribnici, v Hotedersišči in Trnovem na Notranjskem. Pri takem shodu se je sošlo po 15 (le v dveh krajih) do 50 poslušalcev. Povsod je bil naj pred govor o korigirani čebelarstva sploh, potem v posebnem o novem umnem čebelarstvu s premakljivim satovjem. Sledilo je razkazovanje delovanja z novim panjem, in zadnjič se je vse razstavljeno orodje po srečkanji med nazoče poslušalce razdelilo. Konečno miluje, da se taki potovalni govori zarad pomanjkanja denarnih pomočkov niso mogli imeti še višje po Gorenjskem in nižje po Dolenjskem, kakor je odbor od začetka nameraval.

O unanjem delovanji govornik opomni, da se je zarad že omenjenega pomanjkanja silno malo zamoglo zgoditi. Le po 6 do 10 panjev na leto se je oddajalo proti plači za izgled takim čebelarjem, kateri so se za-nje oglasili; le stroške voznine in drugih malenkost je društvo prevzelo. Res malo, pa vendar nekaj; poslalo se je nekaj panjev tudi sosedom našim na Štajarsko in Koroško, letos celó na Hrvaško in v Bosno. Ker list že deveto leto izhaja in pride mnogo več čebelarjem v roke, kakor ima naročnikov, smemo upati, da društvo vendar le ni bilo zastoj, če ravno nismo mogli tako delovati, kakor bili bi radi. Da se slovenski čebelarji niso še povsod umnega čebelarstva s premakljivim satovjem poprijeli, ampak le posamezni umnijši sem ter tje, se temu ne bode nikdo čudil, kdor ljudstvo pozná, ki se rado starega derží, ki vsako novo reč le nezaupno gleda, ter se je pred ne poprime, dokler dobička očitno ne vidi. Res bi bilo v mnogo rečeh boljšega napredka želeti, ali po vse se ljudstvo tudi ne sme grajati, ker vidilo je že mnogo nepotrebnih novotarij, pa tudi, recimo naravnost — sleparij. In kaj čuda, če mi z novim panjem ne proderemo tako hitro, kakor bilo bi res za pospeh čebelarstva želeti! saj so mogli nekđaj ljudstvo celó z beriči siliti, da so korun sadili, brez ktereга bi zdaj skoraj živeti ne mogli.

Konečno se poročevalec obrača na vse tiste, ki zamorejo po svojem stanu ali veljavi kaj pripomoči k večemu razširjenji umnega čebelarstva, ter pravi: Želeti je, da bi posebno prečast. duhovščina slovenska, ki skoraj vsa, zlasti samostojniki, gojí več ali manj čebelarstvo, se zanimala ter povsod priporočevala blago početje svojim faranom. Prepričan sem, da bi društvo kmalo imelo toliko udov, da bi lahko in terdno na lastnih nogah stalo, tedaj tudi vse drugače delovalo, kakor zdaj. Zakaj vsaka reč po deželi tako pospešuje, kakor se prečastita duhovščina za njo zanima. Mislim, ter sem za-se prepričan, da reč je večega pozora vredna, kakor se navadno v to obrača. Pervič, bogastva nobenemu ne obetam (tudi sam nisem zraven obo-

gatel), vendar pa denarnega dobička tudi ne gre zametovati. N. pr., letos so po Notranjskem srednji čebelarji po 50, 70 in 100 gl. potegnili, drugo leto jih bodo toliko kje drugej. Kje in od česa pač s tako malim trudom, s tako malo nevarnostjo zlasti mali posestnik toliko dobi? Znabiti nikjer, ali pa saj le bolj po naključji in še veliko bolj redkokrat, kakor pri čebelarstvu. Drugič je dokazana resnica, da čebele z nabiranjem sladčic in cvetličnega praha neizrekljivo pomagajo k oplodovanju rastlin in sadnega drevja. Ceniti tega, se vé, da ni nikomur mogoče. Tretjič naj veči pa je nravni dobiček, oblaženje srca, ki ga vleče vsako leto in vsak čebelar. O koliko veselih ur in dragega časa brez naslednega očitjanja vestí in domačih preživí čebelar pri čebelah, ki bi ga sicer potratil z vasovanjem, obrekovanjem ali celo pijačevanjem! Brez dvoma je nravni dobiček, in to kar si čebelar stroškov prihrani, v enem letu in vsako leto večji, kakor pridelek vseh, če tudi dolgih let. Mnogo bi bilo o tem še reči, toda čas ne dopušča, bilo je tudi v našem listu obširnejše sem ter tje obravnavano. Tedaj prečast. duhovni gospodje ne pozabite na čebelarstvo za-se in za vaše duhovnjane; podperajte dobro reč. Verjemite mi — prepričal sem se osebno — da si po Češkem, Moravskem, po Nemškem in drugod mnogo več in hvalevredno za čebelarstvo trudijo, da si so te bolj severne dežele mnogo neugodniše, kakor naše slovenske.

Obračam se dalje na učitelje, ker nikdo razun duhovnika, nima lepše prilike za blago čebelarstvo kaj storiti, kakor učitelj. Človek potrebuje oddiha, sicer — pero vedno napeto hitro počí — človek kmalo obnemaga. Gorje pa učitelju, ki začne se po kerčmah kratkočasiti; za svoj blagi poklic, za deželo in Cerkev je zgubljen. Spet v tej reči nam svetijo Nemci tako lepo, da lepše ne morejo. Vsak izversten čebelar je skoraj učitelj in jih je tako mnogo, da bi mi znabiti komaj verjeli, naj bi začel iz svojih skušenj pripovedovati. Velika večina pisateljev o čebelarstvu so učitelji. Opazoval sem pri njih neko posebno vljudnost in značajnost in, naj bodo tudi okoljšine drugačne kakor pri nas, gotovo vendar k temu tudi čebelarstvo veliko pomaga. Kar to tiče, moram reči, da razložek med Avstrijo in Nemčijo je ta, da pri nas je naj več duhovnikov čebelarjev, tam pa učiteljev; vsaj to sem zapazil pri dveh občnih zborih v Avstriji (Lincu in Pragi) in dveh občnih zborih na Nemškem (Vratislavi in Kolinu.) Želim, da bi beseda in poziv učiteljem ne bil zastoj.

Obračam se zadnjič še na visoko vlado, ker nji je tako lahko mogoče na pospeh ali propad čebelarstva vplivati. Naj bi zraven male podpore društvu še zlasti dovolila pomočke, da bi se na leto saj trije potni govori (na Gorenjskem, Dolenjskem in Notranjskem) zamogli napraviti. Naj bi dovolila društvu izdajati pohvalne diplome in svetinje, za zasluge, zlasti marljivim čebelarjem. Naj bi zlasti učiteljem zapovedovala v čebelarstvu podučevati, potem se bodo mogli že tudi sami učiti.

Obračam se konečno na vse občinstvo, da bi se za čebelarstvo zanimalo ter po okoljšinah več ali manj za-nj storilo. Čebelarstvo je delo, ki ni nikomur nečastno, bodi kdo veliki ali mali posestnik, vradnik ali vojak. Tako bi ne bilo treba voska in medú vvaževati in lepe denarce za-nj izdajati; lahko pa bi se zarad ugodnosti lege avstrijskih dežel mnogo izvaževalo in deželam

lep dobiček naklonil. Tako, dragi zborovalci, bi imeli lahko mnogo veselja in dobička za-se in za očetnjavo. Sklenem z željo, naj bi že enkrat besede ne bile zastonj!

3. Za izvrševanje tretje točke obravnovalnega načerta, namreč pregled in poterjenje letnih računov, sta bila naprošena čč. gg. Anton Zupančič in Franc Jarc, ki sta tudi nalogo prevzela ter točno izvršila.

4. O četerti točki: prašnji in posvetovanji o daljnem obstanku ali prenehanji čebel. društva, so bili vsi zborovalci teh misli, da bilo bi škoda, ko bi društvo prenehalo, ker ni upa, da bi ga kdo kmalo spet obudil in nekaj vendar le dela. Če družega ne veliko, saj list imamo in pa podlago, na kateri zamoremo takoj vspešniše delovati, kakor hitro po kateri poti koli obilnejše denarne pomočke dobimo. (Sklep. prih.)

Čebela in keršanske pripodobe.

Trije svetniki imajo pri naših cerkvenih podobah ali čebele ali čebelni panj kot pripodobo sv. zgovornosti zraven sebe in sicer sv. Janez Krizostom, sv. Ambrozij in sv. Bernard. Zato so tudi ti trije sploh pomočniki čebelarjev: tú častijo bolj enega, tam bolj družega. Navadno Lah i sv. Ambrozija, Francozi bolj sv. Bernarda, ker sta bila rojaka teh ljudstev. Koliko častijo jutrovc i sv. Janeza Krizostoma, nam ni znano. V Palestini in sosednih deželah častijo čebelarji sv. Janeza Kerstnika, ker sv. pismo od njega pripoveduje, da je živel v puščavi ter „kobilice in divji méd jedel“, t. j. méd divjih čebel.

Med Slovenci se nahaja tú in tam češčenje sv. Gola; menda pa le po zmoti. V njegovem življenji saj se ne bere ničesar, kar bi kako zvezo s čebelami imelo. Naj berž je čebelarje zapeljala podoba v pratiki. Ta podoba namreč predstavlja medveda s klado ali hlodom na rami, kar so naj berž čebelarji za panj imeli. Klada pa ni bila panj, ampak le znamuje in spomin čudeža, ki ga je svetnik storil. Puščavniki, katerih opat je bil sv. Gol, so imeli enkrat za ves svoj živež le nekaj malega kruha. Kocin pride in jim še tistega vkrade ter hoče odnesti. Opat mu zapové vkradeno nazaj prinesiti in za kazen derva iz gojzda nositi. To čudno prigodbo predočituje podoba v pratiki.

Že v predkeršanskih časih je čebela veljala kot podoba marljivosti in roj kot nova naselba izselencev, ki so domač kraj popustili ter se naselili v kakem divjem, zapuščenem kraju.

V keršanski Cerkvi je čebeln panj pripodoba marljive, edine in pokorne keršanske srenje. Sv. Ambrož pripodoblja cerkev čebelnemu panju, kristijane v nji pa vedno marljivim, pokornim čebelicam, ki sopar ali dim napuha sovražijo, ki iz vsake stvari kakor čebelice iz cvetnih čašic, le méd dobrih dél srkajo, strup pa tam puščajo, i. t. d. „Kristijan bodi podoben čebeli, pravi sv. Bazilij, ter pokorn Kristusu svojemu kralju kakor čebela kraljici (matici); naj dela le dobro, kakor tudi čebela le sterd nabira“. Po Laškem imajo nektere plemenite rodovine čebelo v svojem gerbu, n. pr. knezi Bar-

berini. Tudi cerkve se nahajajo, ki so po podobi čebelne celice (satovnega lončeka) zidane; za ozaljšanje stebrovja ali stropovja se pa čebela in sat še večkrat nahaja. Na starodavnih keršanskih grobnih spominkih se večkrat nahaja podoba (genij, zavetnik) s čebelo v roki in pokojnim, zadovoljnim obrazom, kar je pripodoba zveličanega vživanja svojega zaslužnja (dobrih del) duše v nebesih. Lepa podoba sv. miru in vživanja v nebesih tistih, ki so bili tú sicer revni in nepoznani, pa marljivi v dobrem in krepostni.

Čebela je dalje v katoliški Cerkvi pripodoba snage in čistosti. Že v panji ne morejo nikakoršnje nesnage terpeti in same se nikoli ne poblatijo;*) če smradu iz panja ne morejo posnažiti, rajše panj zapustijo, kakor bi med nesnago prebivale. „Vidiš, pravi nek učenik, vidiš kristijan, kako lep izgled za-te! Ne terpi nesnage ne na duši, ne na telesu; zapusti rajše hišo, kakor bi v sredi nesnage prebival“. Tako nam Cerkev mnogokrat na izgled — čebelo kaže.

Naj bolj pa je Cerkev čebelarstvo počastila z naredbo in zapovedjo, da na altarji pri službi božji ne sme družega goreti, kakor sveče iz čistega voska. Zato imajo župniki in svečarji ojstro dolžnost sveče s čistega čebelnega voska za službo božjo preskrbovati in izdelovati. „Lumina supra mensam altaris non adhibeantur, nisi ex pura cera (sveče na altarju se ne smejo nikakoršnje druge rabiti, kakor s čistega voska) S. R. C. maj. 1821 in „hinc candelae novae inventionis, quomodocunque nuncupatae supra mensam altaris accendi prohibentur“. S. R. C. 19. septb. 1843 (tedaj se sveče novejšje iznajdbe, imenujejo naj se kakor hočejo, na altarni mizi prižigati ne smejo.) Tako se glasí cerkvena zapoved in nasprotna prepoved in vendar kolika zanikernost in brezvestnost tú in tam! V Ljubljani imamo le eno svečarijo popolno zanesljivo, marsikje pa še ene ne; znabiti bodo cerkveni predstojniki kmalo primorani izdelovanje sveč v svoje roke vzeti.

Naj bolj mile in prisrčne so pa pravlice — pa tudi resnične prigodbe — o čebeli v dotiki s presv. Rešnjim Telesom. Ker je divja hudobija človeka presv. Zakrament zaničevala, ga proč vrgla, tje so prihitele pridne čebelice ter sv. Zakramentu ciborij ali monstranco iz čistega voska naredile. Pesnik Balde je navdušeno popeval enako prigodbo v dolgi pesni. V Rimu v cerkvi sv. Antona Pad. se kaže podoba, kako so čebele na povelje sv. Antona presv. R. Telesu voščeno monstranco skoraj v trenutku naredile.

Nekteri svetniki so bili večkrat v kaki dotiki s čebelami. Sv. Ambroziju se je roj na glavo vsedel, ki je še v zibeli bil. Enako sv. škofu Mamertu so se vsedle okrog glave; sv. Gobinati so pregnale čebele hudega sovražnika. Na Božičen večer o polnoči se po pravljici sliši ljubo in prijetno šumenje in šumljanje o Rojstvu Izveličarjevemu. Na sv. Telesa dan vselej čebele naj rajše rojijo, da svojega (Stvarnika slavijo; takrat pa tudi ne vbežijo, če ravno jih čebelar zarad procesje ne more o pravem času ogreniti. I. t. d., i. t. d., komu bi bilo mogoče vse take ljube pravlice dopovedovati! Gotovo je, da čebelice so v keršanstvu vselej vživale neko posebno spoštovanje; čebele ne vbije nikdo nalašč, ker čebela ne pogine, ampak umerje.

*) Razun bolezní n. pr. griže, ki ima pa svojo pot.

Nekaj poročila o laški čebeli.

Laška čebela mi je pač že zdavnej znana. Mislim, da večini naših čebelarjev ni popolno neznana. Nehoté se je pri nas sem ter tje zatosila, dasiravno mislim, da kranjskih čebelarjev (sploh bolj severnih slovenskih) si laških čebel ni nobedin, ali saj malokdo, nalašč naročal; pa prišla je iz bolj južnih krajev k nam po čebelarjih, ki so svoje panje na jesen v pašo pripeljali.

Nekteri se je znabiti že čudil, da niso vse čebele enake, ampak ali bolj majhne in sive, ali pa malo večje, bolj rumenkaste. Glej te-le zadnje so od-rodek, polutanke iz naše in laške čebele. Laška čebela je res malo večja, kakor naša slovenska, sicer pa lepša. Namest sivih ima lepo rumene obročke in je sicer nekako bi rekel bolj svitla, menda ravno zavolj rumenkaste barve. Od lastnost laške čebele nimam veliko reči, ker so zeló enake, kakor pri naši slovenski. Pač so mi na Nemškem pripovedovali, da so Kranjice pridniše ter bolj zgodaj vstajajo, in tudi o deževnim, hladnem vremenu bolj letajo. Drugi so to zopet zanikali ter rekli, da je ravno tako marljiva, kakor naša, znabiti še bolj, ker več medú nanese. Zadnja lastnost je sicer resnična, kar pa ne pride od marljivosti, ampak od druge lastnosti. Posebna lastnost laške čebele namreč je, da ne rojí tako rada, kakor naša slovenska ali planinska čebela; zarad tega ostanejo izrojenci močnejši in ker malo, tudi večje roje dajejo. In to je ravno lastnost, zarad ktere bi bilo tudi pri nas dobro nekoliko z laško čebelo poskusiti. Ravno zavolj tega (in družega več) sem že zdavnej želim o laški čebeli kaj več zvedeti in se od tega osebno prepričati. Posrečilo se mi je še le preteklo leto.

Visokemu c. k. ministerstvu, ki je za potovanje k obénim zborom avstrijsko-nemških čebelarjev vsako leto nekaj podpore za potnino dovolilo, je odbor čebel. društva lansko leto nasvetoval, naj bi vrednik potnino smel porabiti rajše za potovanje v Milan, kakor na Nemško v Erfurt, ker nemški zbori in razstave so mu že tako od preteklih let znani. Vis. ministerstvo je v to dovolilo in vrednik je vidil sloveče čebelarstvo gosp. Sartori-ja v Milanu ter od lastnika tudi marsikaj zvedel. O tem tedaj kratko poročilo.

Naj pred moram o tem potovanji opomniti, da kar sem več let po Nemškem opazoval, sem lansko leto tudi na Laškem, namreč da je malokje toliko čebelarjev, kakor po Slovenskem. Za čebelnjake ima poročevalec precej ojstro oko. Preden so potni tovarši kak čebelnjak zapazili, ga je poročevalec gotovo zapazil, če je le kateri v tistem kraji bil. Pač so čebelarstva navadno večja, kakor pri nas; kdor čebelari, ima čebelarstvo skoraj da za svoj stan; ali toliko čebelarjev pa ni kakor pri nas. Na Kranjskem in sploh po slovenskih krajih ni treba dalje hoditi, da se poleg hiše večí ali manjši čebelnjak zapazi. Po Nemškem in po Laškem se znaš po železnici cele ure dalje peljati, pa čebelnjaka ne boš zapazil, ne na desni ne na levi. Mogoče, da jih je po kakih soteskah kaj več, blizo železnic in mést jih pa ní. Zato vedno mislim, da po Slovenskem bi se dalo s čebelarstvom mnogo doseči, ko bi se naši čebelarji le malo bolj prizadevali umnejše čebelariti.

V Milanu sem že na obertniški razstavi vidil mnogo čebelarskega orodja in pridelka, ki pa ravno ni toliko različno od nemškega; zatorej sem pri prvi priliki poiskal slovečega Karola Sartori-ja. Mož mi je bil znan že od nekega

nemškega obēnega zbora. Prav vesel in prijazen je bil ter mi prav rad vse razkazal. Domá ima sicer lep čebelnjak, vendar posebno velikanski ni; ima tú le toliko panjev, kolikor jih za čebelarstvo kupčijo potrebuje. Zraven tega pa ima v okolici še šest čebelnjakov in mnogo čez tisoč panjev. Njegova hiša saj pri tleh je vsa za čebelarstvo odločena. Ima tú popolno vredjeno čebelarstvo šolo, ktera ni nikoli brez učencev. O moji nazočnosti sta bila tam dva misijonarja za Meksiko v poduku za dejansko čebelarstvo. Mogla sta za vsako delo prijeti in ravno takrat sta čebele predevala iz enega panja v drugega, za kar mora človek že nekoliko izurjen biti. Videti je bilo, da sta prav z veseljem delala. Tudi za kak pik se nista veliko zmenila; se ve, kaj hoče ameriškemu misijonarju čebelni pik! (Sklep prih.)

—x—

Pomoček mravlje pregnati.

Kakor znano, so mravlje prave sladkosnednice, in tedaj kaj rade blizo medú, bodi si v piskru ali še v panji. Če ni celo mravljišče blizo, se lahko s tem polovijo, da se navaden krožnik s sterdenim medom, s sirupom ali s slanino, ktero enako ljubijo, dobro namaže ter nastavi. Kmaló je krožnik ves čern mravelj, ki pa ne morejo več z njega. Da se laglje proč pometejo, naj se krožnik malo pogreje; pozneje se lahko vnóvič nastavi.

Preženejo se mravlje tudi s tem, da se nekoliko kafe v njih skrivališča in na pota dene, od kodar dohajajo. Tako svetuje Oester.-ung. Bnztg. Pomagati že zná; le prašanje je, za koliko časa in če pomoček ni predrag?

—x—

Naznanila.

Goreč duhovnik in izversten čebelar, prečastiti gospod Anton Jugovic, župnik v Borovnici, je umerl 31. januarja tek. leta.

Bog mu daj večni mir in pokoj! Večna luč naj mu sveti!

Drugikrat kaj več.

Letos bo v Terstu velika razstava in sicer od 1. avgusta do 15. novembra. Sprejemalo se bode vse, karkoli je obrtniškega, kmetijskega in rudarskega, bodo naj pridelki, stroji, orodje i. t. d. Od čebelarstva méd, vosek, panji in drugo čebelarstvo orodje; če tudi žive čebele, še ni znano. Prav bi bilo, da bi se izverstni čebelarji te razstave obilno udeleževali, zlasti, kdor ima kako novo orodje ali panj, ker tako se naj pred in dalje vednosti širijo.

Ker je letos tako nenavadno toplo vreme, bodo čebele kmalo obilno zalege nastavile, boljši panji so jo že gotovo; zato opozorujemo čebelarje, zlasti tiste, ki so slabe panje za pleme pustili, naj pazijo, da panji zaradi lakoti ne odmerjejo.

—x—

Vabilo in beseda našim udom.

Lansko leto osorej smo prav gotovo mislili, da letos se ne vidimo več, da ravno preteklo leto bode zadnjé za „Slov. Čebelo“ — znabiti tudi za čebelarsko društvo sploh. Od nikodar namreč ni bilo pomoči in vrednik je mogel že čez 900 gld. določiti, da je lastin trud in delo plačeval. Pa — menda že še ni bilo namenjeno!

Nenadoma se je potegnil za obstanek čebel. društva vladni poročevalec in ker je tudi centralni odbor c. k. kmetijske družbe vse prošnje toplo podpiral, smo dobili zdatno podporo; tako da vredniku ni bilo treba k stroškom dokladati, kakor vsako leto popred, ampak se je celó 235 gld. starega dolgá odbilo. Bog daj še kake dve, tri leta tako; potem smo na suhem. Znabiti se marsikomu izraz malo vabljev zdi, ali kdor je pet, šest let pod kapom stal, vé kako mu dobro dene, če je enkrat na suhem. Pa pustimo šalo in toraj naznanujemo:

Čebelarsko društvo bo še dalje obstalo in društveni list „Slov. Čebela“ bo še dalje izhajal. Ker smo z lanskim letom račun za prilogo sklenili, če ravno zadnje pole še le sledijo, smo po obljudi list spet zvikšali in sicer izvolili obliko, ki se nam bolj pripravna zdi, naj že kdo celi letnik dá vezati, ali ga tako ohrani in je nekako v sredi med prvo preveliko in drugo premajhno obliko. Vse drugo ostane pri starem; le toliko dostavljemo, da takoj po velikinoči izideta še dva lista vkup, potem pa vedno in redno vsak list za dotični mesec posebej.

Zaostale doklade „Navoda“ je že nekaj v rokopisu, drugo se bode dodelalo in izdalo pred ko mogoče. Vsi dosedanji udje dobijo doklado tudi zanaprej brezplačno. Novi udje dobivajo vse že izšle in nove pole za malo doplače po 60 kr. Cenejše si knjige gotovo ne morejo omisliti. Toliko od naše strani.

Prosimo pa nasproti naše ude prav lepo, naj si vendar prizadevajo, čebel. društvu novih udov pridobiti. Vemo, da ne rata vselej, kar in kolikor bi radi; ali vemo pa tudi, da resnični volji in poštenimu prizadevanji, se marsikaj posreči, kar bi popred morebiti ne bili pričakovali. Tega smo prepričani po lastni in po skušnji marljivih in vnetih čebelarjev, ki so nam že marsikterega uda pridobili.

Smemo zaterdovati, da se trudimo za dobro in pošteno reč, tedaj trudimo se za-njo tudi vstrajno in pošteno. „Pomagajmo si samí in Bog nam bo pomagal.“ Da, bomo si prizadevali, kaj ne, blagi čebelarji?

Bog daj srečo in svoj blagoslov!

Vredništvo.